

РЕШЕНИЕ

№ 622

гр. Бургас, 27.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Ж. Темелкова

Членове: Албена Янч. Зъбова Кочовска
Таня Т. Русева Маркова

при участието на секретаря Стойка Д. Вълкова
като разгледа докладваното от Таня Т. Русева Маркова Въззивно гражданско
дело № 20202100502168 по описа за 2020 година

С Решение № 1671 от 17.07.2020г., постановено по гр. дело № 1304/2020г. по описа на Районен съд – Бургас и поправено с Решение № 260057 от 17.08.2020г, е оъдена Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“-МВР, гр.София, п.к.1309, ул.,„Пиротска“ № 171А, да заплати на В. Д. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр.Б., ж.к.,„М. р.“, бл. *, вх. *, ет. *, сумата от 1847, 08 лева, представляваща дължимо и неизплатено допълнително възнаграждение за извънреден труд от общо 257, 40 часа, получени след преизчисляване с коефициент 1.143 на положения от него за периода от 01.01.2017г.до 31.01.2020г. година нощен труд, сумата от 249, 27 лева, представляваща общ размер на лихви за забава, изчислени върху главницата от 1847, 08 лева, поотделно от последното число на месеца, следващ всяко тримесечие за периода от 01.05.2017г. до деня, предхождащ датата на подаване на исковата молба - 23.02.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от 1847, 08 лева, считано от датата на подаване на исковата молба на 24.02.2020г. до окончателното ѝ плащане, както и сумата от 350 лева, представляваща разноси, направени по водене на делото.

Против постановеното решение е депозирана въззивна жалба от „Пожарна безопасност и защита на населението“-МВР на РБ, с адрес: гр. София, ул. „Пиротска“ № 171А, представлявана от Директора – Главен Комисар Николай Николов, чрез пълномощника- старши юрисконсулт Татяна Стойкова, с адрес на призоваване: гр. Бургас, ул. „Александър Велики“ № 37, в която се сочи, че първоинстанционното решение е неправилно поради противоречие с материалния закон и е необосновано. На първо място се оспорват изводите на първоинстанционния съд за субсидиарно прилагане Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ), тъй като общата уредба на трудовите правоотношения се явявала неприложима към служебните правоотношения на държавните служители, назначени по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, какъвто бил въззивникът. В подкрепа на изложеното е направен обзорен преглед на правната уредба, касаеща служебните правоотношения на държавните служители в МВР.

Жалбоподателят твърди, че през процесния период действали Наредба №8121з-592 от 25.05.2015г. и Наредба №8121з-776/29.07.2016г., издадени на основание чл.187, ал.9 ЗМВР., съгласно които, при сумирано отчитане на работното време, не се предвиждало отработените часове нощен труд да се преизчисляват с коефициент 1.143. Оспорва извода на първоинстанционния съд, че за исковия период действало правилото на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014 г. за превръщане на нощните часове в дневни. Заявява, че за държавните служители, чиито служебни правоотношения се уреждали от ЗМВР, положеният нощен труд с осемчасова продължителност, не се трансформирал в дневен такъв, а се заплащал по 0.25 лева на час съгласно Заповед №8121з-791/28.10.2014г. на министъра на вътрешните работи. Счита за недопустимо преизчисляването на часовете нощен труд с коефициент 1.143 за генериране и заплащане на извънреден труд. Цитира съдебна практика на окръжните и районни съдилища. Намира, че с оглед нарочната уредба на видовете допълнителни възнаграждения и размера им, не били налице предпоставките за субсидиарно прилагане на КТ, ЗДСл и актовете, към които препращат. Развива подробни съображения в тази насока. Излага становище, че ЗМВР препращал към Кодекса на труда само в определени разпоредби, като редът на полагане, отчитане и заплащане на нощен или извънреден труд бил изрично уреден в ЗМВР и препращане

към КТ по тези елементи на служебните правоотношения на служителите няма. Намира за неправилен извода на първоинстанционния съд, че при преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд(между 22.00 и 6.00 часа) в дневен се дължало заплащане като извънреден труд. Подчертава, че ищецът претендирал заплащане на извънреден труд за време, попадащо в рамките на 24- часовите му дежурства.

Развиват се съображения, че преизчисляването на часовете нощен труд към дневни такива с коефициента, получен от съотношението на продължителността на дневния труд и продължителността на нощния труд, регламентирана в КТ и приложима за лица, работещи по трудово правоотношение, би означавало с неприложим към материята подзаконов акт да бъде дерогирано действието на законовата норма, в случая чл. 187, ал. 3 ЗМВР, която регламентирала специалната 8-часова продължителност на нощния труд за лицата, назначени по ЗМВР и работещи на смени. Горното противоречало на принципа на йерархия на нормативните актове.

Излага аргументи, че в платежните ведомости се начислявал нощен труд от трите групи – положен по график в рамките на месечната норма, положен по график над месечната норма и положен по заповед, но тези обстоятелства не са били отчетени от вещото лице по извършената съдебно - счетоводна експертиза. Посочва се, че за да постанови неправилно решение, съдът е приел като доказателство резултатите от назначената от него по искане на ищеца съдебно-икономическа експертиза и е налице разминаване между исковата претенция и предмета на възложената съдебно-счетоводна експертиза.

Относно присъдените лихви, въззивникът заявява, че поддържа становището, изразено в писмения отговор.

Претендира се да бъде постановено решение, с което са бъде отменено изцяло като неправилно първоинстанционното решение. При условията на евентуалност, в случай, че исковите претенции не бъдат отхвърлени изцяло, се моли да бъде взето предвид, че през периода 01.01.2018г.-17.07.2018г., трудът на работещите по КТ, при сумарно изчисляване на работното време е отчитан без превръщане на нощните часове в дневни.

Отправя се искане за присъждане на направените по делото

разноски и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Депозираната въззивна жалба е от лице, което има правен интерес да атакува първоинстанционното решение, жалбата е депозирана в предвидения преклузивен срок за това и дължимата държавна такса е заплатена.

Ответната страна по въззивната жалба – В. Д. Ч., чрез адв. Златина Билянова- БАК, депозира по делото писмен отговор, в който посочва, че атакуваното първоинстанционно решение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено. В отговора на въззивната жалба се прави подробен анализ на действащото и относимо към спора законодателство и се излагат подробни съображения по отношение на доводите на въззивния жалбоподател относно неправилността на атакуваното решение. Претендира се да бъдат присъдени в полза на В. Д. Ч., направените по делото разноски във въззивната инстанция.

Не се отправят искания за събиране на нови доказателства пред настоящата инстанция.

Бургаският окръжен съд като взе предвид разпоредите на закона, исканията и твърденията на страните и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са два обективно кумулативно съединени иска от В. Д. Ч. против Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР, с които се претендира да бъде осъдена ответната страна да заплати на ищеца сумата от 1518 лева, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.01.2017г. до 31.01.2020г., получен след преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1, 143, сума в размер на 150 лева, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата от 1 518 лева за периода от 01.05.2017. до датата на депозиране на исковата молба- 24.02.2020г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

В хода на производството, ищецът е отправил искане за изменение на претенцията чрез нейното увеличаване от сума в размер на 1 518 лева на сума в размер от 1847, 08 лева, представляваща дължимо възнаграждение за положен извънреден труд, както и по отношение на претендираното обезщетение за забавено плащане от сума в размер на 150лева в размер от

249, 27 лева и на основание чл. 214, ал. 1 от ГПК, съдът е приел направеното изменение с нарочно Определение от 02.07.2020г., постановено по гр. дело № 1304/2020г. по описа на Районен съд – Бургас в открито съдебно заседание.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор, с който ответната страна е оспорила иска. Твърди се, че ищецът има статут на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и по отношение на него намират приложение нормите, регулиращи работното време, съдържащи се в същия нормативен акт. От действалите през исковия период подзаконовни нормативни актове – Наредба № 8121з-407/11.08.2014г, Наредба № 8121з-592/25.05.2015г и Наредба № 8121з-776/29.07.2016г на министъра на вътрешните работи само първата, в чл. 31, ал. 2, урежда умножаване на часовете положен нощен труд по коефициент 0, 143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за същия отчетен период. Оспорен е доводът, че е налице празнота в уредбата и следва да се приложи НСОПЗ. Счита, че по аналогия се прилага нормативен акт, само ако даден въпрос не е уреден, а в цитираните наредби, както и в ЗМВР нощният труд е уреден подробно. ЗМВР и издадените по силата на законова делегация наредби на министъра на вътрешните работи, е специален закон по отношение на другите закони, регламентиращи трудовите и служебните правоотношения и те не могат да се прилагат по аналогия. Освен това, ако се прилага нормативен акт по аналогия, би трябвало да е ЗДСл, но не и КТ, а в Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация липсва механизъм за превръщане на нощния труд в дневен.

Първоинстанционният съд е уважил изцяло предявения иск, като е изложил мотиви, че цитираните в отговора на исковата молба наредби на Министъра на вътрешните работи не съдържат изрична норма за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент, каквато е съществувала в Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014г, но при наличие на такава празнота в уредбата на реда за организация и разпределение на работното време, за неговото отчитане, за компенсиране на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивка, следва да намери приложение общата Наредба за структурата и организацията на работната заплата. Съгласно чл. 9, ал. 2 от тази наредба, при сумирано отчитане на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната

продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. 1,143. Съдът посочва, че е налице колизия между нормите на чл. 179, ал. 2 и чл. 188, ал. 2 от ЗМВР и процесното допълнително възнаграждение следва да бъде определено по предвижданията на нормативния акт от по-висока степен – чл. 188, ал. 2 от ЗМВР.

На основание чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната част, по останалите въпроси е органичен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка се констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По наведените оплаквания от въззивника за неправилност на решението съдът намира следното:

Безспорно е по делото, че ищецът е служител в МВР, със статут на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като през процесния период е полагал труд като „Водач на специален автомобил – той и пожарникар“ във 02-ра Районна служба „Пожарна безопасност и защита на населението“ при ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР. Безспорно е също така, че за периода от 01.01.2017г. до 31.01.2020г. В. Д. Ч. е полагал труд на дежурства по график, които се отчитат на тримесечие. Вещото лице е дало заключение, че за процесния период от време – 01.01.2017г. до 31.01.2020г. ищецът е положил общо 1 800 часа нощен труд, а след преизчисление на положения нощен труд в дневен, с коефициент 1,143, той възлиза на 2 057, 40 часа, а разликата между отчетения нощен труд и преизчисления е 257, 40 часа, той не е заплатен, а дължимото възнаграждение за положения извънреден труд след преизчислението е в размер на 1 847, 08 лева. Безспорно е и обстоятелството, че съгласно депозираното заключение на вещото лице дължимото обезщетение за забавено плащане е в размер на 249, 27 лева, за периода от 01.05.2017г. до датата на предявяване на исковата молба – 24.02.2020г.

Съгласно чл. 176 от ЗМВР brutното месечно възнаграждение на държавните служители се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, едно от които е за извънреден труд (чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР). Нормалната продължителност на работното време на

държавните служители в МВР е 8 часа дневно, 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица (чл. 187, ал. 1 от ЗМВР). Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумарно на тримесечие (чл. 187, ал. 3 от ЗМВР). Работата извън редовното работно време от 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечие –за служителите, работещи на смени, чрез заплащане с 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение (чл. 187, ал. 5, т. 2, вр. ал. 6 от ЗМВР).

Основното възражение във въззивната жалба е, че по отношение на служителите на МВР следва да се прилагат наредбите, издадени от министъра на вътрешните работи, на основание законовата делегация на чл. 187, ал. 9 от ЗМВР, които уреждат реда за организация и разпределяне на работното време, за неговото отчитане и компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурствата, времето за отдых и почивки, а не Наредба за структурата и организацията на работната заплата, тъй като няма непълнота на нормативен акт, която да бъде преодоляна чрез прилагане на НСОПЗ.

Съгласно принципните разяснения, дадени в т. 23 на ТР № 6/06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС, в МВР има служители, назначени по трудови договори и такива по служебно правоотношение, като тези от втората група са държавни служители по смисъла на ЗДСл и общият закон намира субсидиарно приложение по отношение на тях. Обратното би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР по отношение на другите държавни служители, а също и спрямо работниците и служителите, работещи по трудови правоотношения. Макар в действащия ЗМВР да няма законова делегация, препращаща към общия Закон за държавния служител (подобно на §1а - нов –ДВ,бр.69/2008г., отм.-ДВ-бр.88/2010г. от ДР на отменения ЗМВР), доколкото няма изрично уредено нещо друго, ЗДСл намира субсидиарно приложение. Съобразно разпоредбата на чл. 67, ал. 3 от ЗДСл, минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерите на допълнителните възнаграждения по ал. 7, т. 1 – 5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. В цитираните във въззивната

жалба на ответната страна наредби на министъра на вътрешните работи безспорно липсва правило, съобразно което отработените часове нощен труд се превръщат в дневни, при сумарно изчисляване на работното време. Тъй като размерите на допълнителните възнаграждения не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство и при липса на изрична уредба в наредбите, издадени от министъра на вътрешните работи, при наличието на непълнота на уредбата, следва да намери приложение Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от цитирания нормативен акт, при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. приложимият коефициент е 1,143. Възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в системата на МВР в неравностойно положение спрямо работниците по трудово правоотношение и другите държавни служители, чийто правоотношения се регламентират от КТ и ЗДСл. При трудово правоотношение и сумирано изчисляване на работно време, работодателят отчита работното време на конкретния работник или служител в края на отчетния период - в случая на тримесечие. В случай, че нормата работно време за този период е надвишена, ще се отчете извънреден труд - часовете, получени над определената норма часове (след превръщането на нощните часове в дневни по реда на [чл. 9, ал. 2 НСОПЗ](#)), са извънреден труд. Поради това съдът намира за неоснователно възражението в жалбата, че Наредбата за структурата и организацията на работната заплата не намира приложение по отношение на държавните служители в МВР. Възражението във въззивната жалба, че чл. 46, ал. 1 от ЗНА предвижда, че при неяснота нормативните актове се тълкуват в смисъла, който отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на РБ. В случая не се касае за неяснота, а за непълнота на подзаконов нормативен акт. В тази връзка, следва да се има предвид разпоредбата на чл. 46, ал. 2 от ЗНА, която предвижда, че когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта.

По възражението, че чл. 187, ал. 3 от ЗМВР допуска полагане на

нощен труд до 8 часа, за разлика от чл. 140, ал. 1 от КТ, където нощния труд е ограничен до 7 часа и прилагайки механизма на чл. 9 от НСОПЗ, коефициента на корекция би бил 1, съдът намира следното: ЗМВР и ЗДСл не регламентират нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта, при 5-дневна работна седмица, както и нормалната продължителност на работното време през нощта, както това е сторено в чл. 140, ал. 1 от КТ – нормалната продължителност на работното време през нощта е до 7 часа, а нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 35 часа. Тази продължителност следва да е приложима и за смесената работна смяна, която включва дневен и нощен труд, каквато е тази при работа на 12 часови смени, каквито са били тези на въззиваемия. Те не регламентират и обратното, т. е. че нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица е 40 часа, респ. 8 часа (с оглед на [чл. 187, ал. 1 ЗМВР](#), [чл. 49, ал. 1 ЗДСл](#) и [чл. 2, ал. 1 от Наредба № 8121з-776/29.07.2016г.](#)). Следва да се приеме, че в [чл. 187, ал. 1 от ЗМВР](#) е установено нормалното работно време като едно от видовете работно време (нормално, удължено, намалено и непълно), като продължителността е установена с оглед на дневната, а не на нощната част от деня, аналогично на уредбата в КТ. Не може да се приеме, че в [чл. 187, ал. 1 и 3, изр. 4 от ЗМВР](#) е установена по-голяма нормална продължителност на работното време през нощта на тази категория държавни служители в МВР: обща и еднаква продължителност на работното време през деня и през нощта от 8 часа. Не е използван изразът "8 часа в денонощието", а "8 часа дневно", което следва да се приеме за синоним на "8 часа през деня". В трудовото право "дневно" е работното време, при което трудът се полага през дневната част на денонощието. Относно тълкуването на [чл. 187, ал. 3, изр. 4 ЗМВР](#), който предвижда, че "при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22, 00 и 6, 00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период", следва да се приеме, по своята правна същност то представлява ограничение на средното работно време за тази категория служители, които полагат нощен труд, на 8 часа за всеки период от 24 часа. Въз основа на гореизложеното следва да се приеме, че и ЗМВР регламентира нормалната продължителност на работното време за работа при нормални условия на труд-дневното, което е общата мярка за труда и на държавните

служители-полицейски органи, поради което не е изключена трансформацията на положени часове нощен труд в дневен с коефициент 1, 143 и не може да се приложи коефициент 1 (8: 8). В ЗМВР липсва разпоредба, която да установява нормалната продължителност на нощното работно време при подневно отчитане на работното време. Ето защо при подобна непълнота в специалния закон следва да се приложи субсидиарно общото правило на чл. 140, ал. 1 КТ, съгласно което нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа – това е втората величина, необходима за изчисляване на приложимия коефициент, установен в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ. Следователно отношението между нормалната продължителност на дневното (8 часа) и нормалната продължителност на нощното работно време (7 часа), установени за подневно отчитане на работното време за държавните служители в МВР, е 1, 143. По същите съображения съдът не възприема възражението в жалбата, че липсват представките по чл. 9 НСОПЗ, а именно продължителността на нощното работно време да е по-малка от дневното: липсва уредба, съобразно която нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица да е определено на 40 часа, или нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 8 часа.

Настоящата инстанция намира, че следва да изложи и мотиви във връзка с Решение на СЕС от 24.02.2022г. по дело С-262/20, образувано по преюдициално запитване, отправено от РС –Луковит. В решението е прието, че чл. 8 и чл. 12, буква „а“ от Директива 2003/88ЕО не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работници в публичния сектор е по-кратка от нормалната продължителност на труда през деня. Съдът е приел, че във всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволят да се компенсира особената тежест на нощния труд. В националното законодателство изобщо не съществува до 2020г. (вкл. и през исковия период) норма, определяща нормалната продължителност на нощния труд на държавните служители в системата на МВР, така, че отговорът на този въпрос не променя становището на настоящия състав. В тази връзка са изложени мотиви в

решението. От друга страна, предвиденото заплащане на нощния труд от 0, 25 лева за всеки отработен час и ободряващи напитки, според съдът, не може да компенсира особената тежест на нощния труд, по смисъла, вложен в решението на СЕС. Следва да се има предвид, че посочената ставка е определена и в чл. 8 от НСОПЗ, и работниците по трудово правоотношение също получават допълнително възнаграждение в този размер за всеки отработен час нощен труд, което води до извод, че в това отношение е налице равно третиране между държавните служители в МВР и работещите по трудово правоотношение. Остава обаче различното третиране на двете категории лица по отношение на преобразуването на нощните часове в дневни. Това означава, че посоченото допълнително заплащане от 0, 25 лева на час не съставлява компенсаторен механизъм за служители в МВР по начин, различен от прилагания за работещите по трудово правоотношение. Налага се извод за липсата на такъв механизъм за гарантиране на защитата на здравето и безопасността на служителите в МВР, с оглед по-голяма продължителност на нощния труд. Останалите, посочени от въззивника придобивки - ранно пенсиониране, безплатна храна, униформено облекло, обезщетения при прекратяване на служебното правоотношение в по-голям размер и др. съдът не счита като такива, компенсиращи конкретно тежестта на полагания нощен труд. По отношение на приетото от СЕС, че чл. 20 и чл. 31 от ХОПЕС допускат определената в законодателството на държава – членка нормалната продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, вкл. полицаи и пожарникари, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна с тази цел, следва отново да се има предвид, че до 2020г. няма определена нормална продължителност на нощния труд за полицаите, такава е определена по-късно. Изложените доводи от въззивника за специфичния характер на работа на служителите в МВР, свързана със защита правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, с което се обосновава различното третиране не могат да бъдат възприети като обективен и разумен критерий, свързан с допустима от закона цел за неприлагане на преобразуването на часовете положен нощен труд в дневен. Това е така, тъй като посочените по-горе придобивки са свързани именно със

специфичния характер на длъжността. Показателно е, че до м. август 2016г. наредбите на министъра на МВР са предвиждали такова преобразуване и отпадането му след този момент не е обосновано с никаква допустима от закона цел. Но дори да се приеме, че такава е налице, както бе посочено по – горе в полза на служителите в МВР не са предвидени мерки за защита за компенсиране на особената тежест на положения нощен труд.

Мотивиран от изложеното и като взе предвид, че в депозираната въззивна жалба липсват други оплаквания във връзка с възприетата фактическа обстановка от районния съд, съдът намира, че предвид това, че направените от страна на настоящата инстанция фактически и правни изводи съвпадат с тези, които е направил районния съд в атакуваното първоинстанционно решение, БОС намира, че постановеното решение следва да бъде потвърдено, включително и по отношение на присъденото обезщетение за забавено плащане.

Следва да се отбележи, че е неоснователно и въведеното във въззивната жалба възражение за приемане на резултатите от назначената съдебно-техническа експертиза, тъй като депозираното заключение не е оспорено от ответната страна, не са поставени допълнителни въпроси, както и не са опровергани по някакъв друг начин констатациите на вещото лице.

По отношение на разноските, съдът намира следното:

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК следва да бъде уважено искането на ответната страна по въззивната жалба – В. Д. Ч. да му бъдат заплатени направените по делото разноски в размер на 350 лева, представляващи възнаграждение за адвокат пред въззивното производство, съгласно представен пред настоящата инстанция Договор за правна защита и съдействие от 09.10.2020г. (лист 43 от въззивното производство), имащ характера на разписка, от който е видно, че тези разноски реално са направени. Направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение не следва да бъде уважено, тъй като уговореното адвокатско възнаграждение е съобразено с минималния предвиден размер на основание чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК настоящото решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1671 от 17.07.2020г., постановено по гр. дело № 1 304/2020г. по описа на Районен съд – Бургас.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност защита на населението“ – МВР, представлявана от Главен комисар – Николай Николов със седалище гр. София, ул. „Пиротска“ № 171А, с адрес за призоваване – гр. Бургас, ул. „Александър Велики“ № 37Б да заплати на В. Д. Ч., ЕГН ***** от гр. Б., ж.к. „М. р.“, бл. *, вх. *, ет. *, със съдебен адрес – гр. Бургас, ул. „Екзарх Йосиф“ № 8, ет. 1 – адвокат Златина Билянова сума в размер от 350 (триста и петдесет) лева, представляваща възнаграждение за адвокат за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____